

МИМО САДУ Й МАРМЕЛАДУ

котиться наше яблучко. Бо завод
продтоварів уже докотився...

Бездумна горбачовська атака на пияцтво та алко-голізм у багатьох асоціюється з вирубаними виноградниками, відсутністю в магазинах лікєро-горілочаних виробів та деякими іншими прикрими нюансами. Дію отої штурмівщини відчули, зокрема, і на Млинівському заводі продтоварів, відомому раніше як винзавод. До 1985 року тут виробляли плодоягідне вино, яке в народі називали "чорнилом". І розмах отою "чорнильного" виробництва був значний - щодня більш як 10000 пляшок випускали заводчани. Та й попит був на цей напій - по всьому колишньому Союзу РСР випивохи цінували продукцію, млинівчан.

Звісно, що були відповідні прибутки. На підприємстві якщо не купалися в грошах, то фінансових проблем не мали. Інша консервна продукція була начебто додатком - закускою до вина.

Та злочасна горбачовська перебудова поставила хрест на благополуччі переробників. Про безглуздість нового політичного курсу свідчить таке: лінію по виробництву вина, м'яко кажучи, демонтували, а точніше, автогенами порізали на металобрухт. А для повного витверезіння заводських приміщень просто-напросто розбили... мільйон пляшок з-під вина.

Зрозуміло, що втрату виробничого потенціалу було чимось компенсувати. У тодішньому райкомі партії поставили питання про переорієнтування виробництва. Пригадуєте: згідно з парт-

**Яблучко від яблуні... далі тротуару
не покотиться**

комобіжанками нас мали просто залити різного роду соками і джемами. У Млинові взяли курс на мармеладизацію. Спочатку вручну розливали, а потім із Закарпаття завезли лінію для випуску мармеладу і в рік його виготовляли 200-300 тонн. Чи не тоді на світ з'явилася пісенька:

"Маю три доларя,
Кіло мармеляди,
Прощавайте, хлопці,
Іду до Канади..."

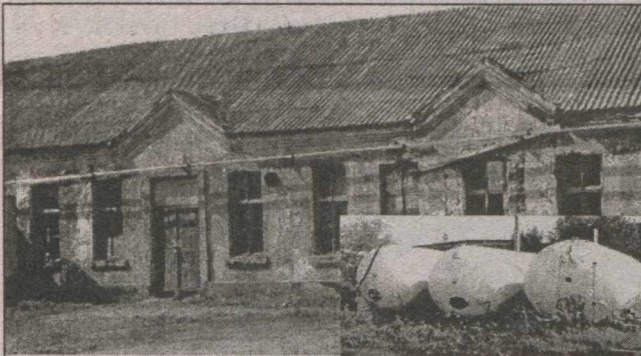
До Канади, звісно, ніхто із заводчан не збирався їхати. Все одно не пустили б. Але і вдома від "мармелади" життя солодшим не стало. Бо згодом виникли проблеми з цукром, який кудись зникав з прилавків магазинів і складів. Відтак і виробництво мармеладу зайшло в глухий кут.

А з консервною продукцією в другій половині вісімдесятих років теж не все було "на мазі". Виробничі потужності підприємства, реконструйованого в 1988 році, були розраховані на випуск 5-и мільйонів умовних банок в рік. Щоправда, до максимуму перероб-

ники не дотягували, але 3,5 мільйона умовних банок "на гора" давали.

Втім, відносно виробничого заводу продтоварів відчутно захиталося на початку дев'яностих років. По-перше, розпад СРСР призвів до втрати ринків збуту, адже продукція млинівських консервників завозилася переважно на терени союзних республік, а лівову її частку з'їдали в російських селах і містах. По-друге, і на вітчизняному ринку скоротився попит на млинівські консерви. Та це, так би мовити, теоретичне пояснення першоджерел, які згодом призведуть до виробничого краху млинівських переробників. Як на мене, то головна причина різкого гальмування економічних, технологічних, фінансових процесів на заводі продтоварів криється в тому, що тут не зуміли втримати ніс за вітром ринкових перетворень, а згодом у ринковій стихії втратили господарську хватку.
(Закінчення на 2 стор.)

МИМО САДУ Й МАРМЕЛАДУ

Що було у цих складах? Що було у цих цистернах? "Ркацителі", "Цинандалі"... А розвал триває далі.

(Закінчення. Поч. на 1 стор.).

Певні надії заводчани пов'язували з приватизацією підприємства. Однак, як засвідчив перебіг подальших подій, акціонування лише змінило форму власності, а ніяких стимулів у пожевлення господарських процесів не дало. Останні виробничі потуги на підприємстві датуються минулим роком, коли до Пасхи випускали оцет у скляних і пластикових пляшках, майонез, консерви в соусі. Відтоді підприємство "на приколі". Втім, за словами голови ВАТ "Млинівський завод продтоварів" Давида Угрехелідзе, тут могли б і тепер виготовляти консерви з буряків, моркви, капусти, та на місцевому ринку вони не користуються попитом. Та й обігових коштів немає.

Видно, в Острожці, Демидівці, де на переробних підприємствах виробництво крутиться, і подекуди навіть успішно, знають якісь чари, бо у них і кошти обігові знаходяться, і готову продукцію десь збувають, і бажання працювати мають.

Урешті, підприємство збиралися "розворушити" під-

приємці з Волині, які придбали контрольний пакет акцій. Але і в них сталася "осічка". Нині подекують, що око на завод продтоварів поклали бізнесмени з Рівного. Поки що триває процес ділового "сватання". Як він закінчиться - покаже час.

А на заводі продтоварів повний штиль. Цехи підприємства на замках, а дещо оживляють гнітючу "виробничу" тишу охоронці. Хоч підприємство і "заморожено", але злодійська цікавість має тут свій ін-

терес. Прикро, що колишня ділова репутація заводу розтанула, як туман на літньому сонці. Приміщення поволі обшарпуються, техніка розкорочується, обладнання іржавіє, заводські стежки-доріжки заростають травою, а замок на заводських воротах красномовно свідчить: ні свої, ні чужі тут не ходять...

А поруч з підприємством досягають яблука у заводському садку, а з деяких гілок достиглі плоди "десантують" на заводську територію, наче дорікають переробникам за безпорадність. Та ще у райцентрі подекують, що місцевий підприємець заготовляє у людей яблука та інші фрукти і успішно їх збуває переробникам Волині. В сусідньому Луцьку, виходить, вміють, можуть і хочуть. І котяться туди наше з вами яблучко. Або ж гниє в садку. І зітхають старі досвідчені пияки, з ностальгією згадуючи стару добру "Золоту осінь", яку так несправедливо називали "чорнилом". А, може, справедливо?..

Віталій ТАРАСЮК.

Гоп, стоп, поворот! Тут колись був винзавод...